

Перший день у садочку не завжди простий.

– Добрий день... – пролунав тоненький тремтливий голосок. – Мене звуть Мілка, мені нещодавно виповнилося двадцять чотири роки, і від сьогодні я теж ходитиму до цього садочка.

Пані Мілка – худенька, дуже вродлива брюнетка – поправила гривку, що спадала їй на очі, а потім нервово прикусила губу. Діти довкола здивовано поглянули на неї.

– Старша група поверхом вище, – озвався врешті розважливий Бодя. – Але, здається, ви трохи завелика.

– Ні, я не до старшої групи... – збентежилася пані Мілка. – Хоча, насправді, і до старшої, і до вашої. Я приходитиму сюди й розповідатиму дітям про різні почуття.

– О, Господи! – скривився Гжесь. – Знову щось для бабів!

– Не «для бабів», – вигукнула сердито Зося, – а «для жінок»!

– Окрім того, почуття – це добре, – Розалька затріпотіла віями. – А про поцілунки щось буде?

Пані Мілка витерла піт із чола.

– Побачимо, – невпевнено усміхнулася вона. – Адже почуття бувають різні: любов, страх, злість, гнів... І не завжди ми реагуємо на них поцілунками.

– От-от! – підтримав її Гжесь. – Цілюють, коли хочуть когось роздратувати. Принаймні Розалька так робить!

– Зовсім ні! – обурилася Розалька. – Але я не скажу, чому я тебе цілую.

– Ну, не треба! – образився Гжесь.

Якби не присутність пані Мілки, усе точно б закінчилося жахливою сваркою.

– Бачу, нам буде про що поговорити, – похитала головою пані Мілка. – Але спочатку я познайомлю вас зі своїм помічником. По неділях він грає в театрі, а в інші дні погодився допомагати мені. Перед вами справжній паяцик з лялькового театру!

І пані Мілка показала на порожнє місце за собою – чим дуже здивувала дітей. Паяцика не було ані там, ані деінде!

– Може, це він біля дверей? – запитав традиційно уважний Рафалек.

І справді – паяцик сидів біля дверей і сумно дивився на клямку.

– Щось не так? – занепокоїлась пані Мілка.

Паяцик навіть не ворухнувся.

– Мабуть, він сумує! – раптом спало на думку Боді. – Я в перший день теж сумував!

– Сумує? – здивувалася пані Мілка.

– Тобто сумує, що він не з батьками, – пояснив Гжесь. – Не вдома.

– Думаєте, у паяциків є батьки? – замислено насупив брови Рафалек.

– Та неважливо! – пирхнув Бодя. – Якщо він не сумує за батьками, то, може, за друзями в театрі?

Запала мовчанка.

– То що ж нам з ним робити? – спитала стурбована пані Мілка.

– Я можу його поцілувати, – запропонувала Розалька.

– Припини, добре?! – розхвилювався Гжесь. – Ти хочеш ще більше його засмутити?!

Розалька ображено замовкла.

– Може, просто пограймося з ним, – запропонувала Зося. – У те, у що він любить бавитися.

– А звідки ти знаєш, у що він любить? – допитливо подивився на Зося Рафалек.

– Думаю, у театр, – сказала Зося. – Правда, паяцику? Паяцик поворухнувся й з усмішкою поглянув на дітей. Це ж треба, яка ця Зося розумна!

*

Сум – це відчуття, що тобі не вистачає когось (наприклад, батьків) або чогось (наприклад, улюбленої іграшки чи дому), яке часто викликає сум або неспокій. На щастя, усе швидко минається, і ніхто за цим потім не сумує.

ПОРЯДИ ДІТЯМ

Якщо ти бачиш, що твій друг чи подруга сумують, то:

- скажи про це виховательці;
- вигадай гру, яка сподобається твоєму другу-ві чи подрузі, що сумує;
- * пригости його чи її чимсь смачненьким.

ПОРЯДИ ДОРΟΣЛИМ

Поговоріть з дітьми про сум.

Пригадайте разом;

- коли й за ким (або чим) ви сумували?
- як довго тривало це почуття?
- чому ви перестали сумувати?